

FILIP TAMÁS

Mint a kisherceg

*Már áll a szél, csak a tüll-
levelű fák rohannak, hogy
elfoglalják az arborétumot.
Kiasott gödrükbe visszafornak,
a kalandnak vége, föllélegeznek
saját függönyük mögött.*

*Íjások jönnek, hegedősök,
húrokkal ügyeskedik mind,
farsang itt maradt bolondjait
lődözik nyilakkal s dallamokkal.*

*Mennék közelebb én is, de az ösvény
kigyóként lábamra tekerődik.
Eldőlök, mint a kisherceg,
a földön fekszem, gyökerek
gubancához közel, és a szív
gubancaihoz még közelebb.*

*Amint kifut belőlem a tudat,
lihegve felteszi a kérdést:
„Ha istenek égnek a virágfákban,
hova lesznek, ha kialszik a tűz?”*

Eskü alatt

*Ophélie partra úszott, láttam.
Minden karcsapásnál az égből
harapott levegőt magának,
körme végül a sáros partba vájt,
térdelve találtak rá, jó uram,
mintha imádkozni szeretett
volna, de szája csukva volt,
és nem szólalt meg azóta sem.
Ruháját úgy átitatta a víz, hogy
csak öten tudták kötélre tenni.
Sütötte nap, fújkalta szél, de
semmi, próbálkoztak kályhák
melegével is, de mintha az
egész folyót tartaná magában.
Alig merem kimondani, azóta
száraz lábbal kelünk át a túlsó
partra. Azazhogy, túlsó part
azóta... nincs is.*